

ЗАКОНОДАВЧІ ПІДСТАВИ ФУНКЦІОНУВАННЯ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ В ПОЛЬЩІ ТА УКРАЇНІ: ПОРІВНЯЛЬНИЙ АНАЛІЗ

У статті здійснено порівняння законодавчих підстав функціонування місцевого самоврядування в Польщі та на Україні. Автор робить висновок про необхідність запровадження територіального самоврядування в Україні на всіх рівнях територіального поділу і закріплення інституту територіального самоврядування в обов'язковому порядку на законодавчому рівні.

Ключові слова: територіальне самоврядування, гміна, повіт, воєводство, органи територіального самоврядування

Україна, проголосивши в Конституції, себе суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою [1], стала на шлях перебудови всіх сфер суспільного життя. Важливою умовою розбудови демократичного суспільства є докорінне проведення адміністративно-правової реформи. Україна зробила перший крок на цьому шляху, закріпивши інститут місцевого самоврядування в Конституції та прийнявши закон "Про місцеве самоврядування в Україні". На даному етапі, коли в державі відбувається активне реформування багатьох сфер суспільного життя, назріла необхідність, подальшого реформування місцевого самоврядування, з метою адаптації його до європейських стандартів, зокрема до норм Європейської хартії місцевого самоврядування. Для того, щоб ефективно і системно проводити реформи, необхідно звертатись до досвіду інших держав. Таким прикладом, може бути Польща, яка провела докорінну адміністративно-територіальну перебудову держави, достосувавши національне законодавство до європейських вимог, що було однією з умов вступу до Європейського Союзу. Звертаємось до досвіду Польщі, тому що: по-перше, Україна та Польща мають низку спільних рис: геополітичне становище, чисельність населення, державно-правові характеристики [2]; а по-друге, Україна як і Польща має трьохрівневий територіальний поділ.

Проблемами законодавчих підстав функціонування місцевого самоврядування в Польщі, займались такі вчені, як Т. Біго, Б. Дольніцкі, В. Кісель, З. Леоньскі, З. Невядомські, Т. Рабска та інші. В Україні теоретичними питаннями адміністративно-територіальної організації займались В.А. Авак'ян, Г.В. Бараба-

шев, І.П. Ільїнський, Є.І. Кореневська, А.П. Лужин, В.А. Немцев, С.В. Каргін, Р.С. Павловський, В.А. Ржевський, С.І. Русінова, К.Ф. Шеремет, М.А. Шафір [2] (1945-2000 рр.). В Україні територіальний устрій та місцеве самоврядування Польщі, у дисертаційній роботі досліджував М.І. Марчук.

Мета статті здійснити порівняльний аналіз законодавства про місцеве самоврядування України та Польщі. На підставі досвіду Польщі, яка поетапно проводила адміністративно-територіальну реформу, виробити науково-обгрунтовані пропозиції підстав подальшого реформування законодавства про місцеве самоврядування в Україні.

Адміністративно-територіальна реформа в Польщі була започаткована в 1990 році. Її можна поділити на два етапи: I етап 1990-1998 р.; II етап, – розпочався 1 січня 1999 року. На першому етапі реформування, законами "Про територіальне самоврядування" від 08.03.1990 р. та "Про місцеві органи державної адміністрації загальної компетенції" від 22.03.1990 р., запроваджено дуалістичну модель публічної адміністрації на місцевому рівні. Створено дві вертикалі місцевої адміністрації: державну (урядову), що будувалась на принципі централізації і самовряду, яка основана на принципі децентралізації. Основною структурною одиницею територіального поділу і місцевого самоврядування стала гміна.

Другий етап реформування місцевого самоврядування в Польщі, започатковано, Конституцією від 02.04.1997 року. Подальше реформування відбувалось шляхом ухвалення 5 червня 1998 року Сеймом Польщі трьох законів: "Про самоврядування повіту", "Про самоврядування

воеводства", "Про урядову адміністрацію у воеводстві" та новою редакцією закону від 08.03.1990 р. "Про самоврядування гміни".

Місцевому самоврядуванню в Конституції Польщі присвячено ст.16 в I розділі та VII розділ, який носить назву "Територіальне самоврядування". Згідно з нормами Конституції, всі жителі структурних одиниць, основного територіального поділу, на підставі права, становлять самоврядну спільноту. Відповідно до ч.1 ст.164 Конституції Польщі основною структурною одиницею місцевого самоврядування являється гміна, яка здійснює всі завдання місцевого самоврядування, які не віднесено до компетенції інших суб'єктів місцевого самоврядування (ч.3 ст.164), а також може виконувати делеговані публічні завдання як власні, якщо це необхідно для задоволення потреб територіальної громади (ч.1 ст.166). Конституція Польщі наділяє територіальне самоврядування правосуб'єктністю, правом власності та встановлює судовий захист (ст.165). Основний Закон Польщі встановлює, що крім гмін можуть створюватись регіональні чи локальні одиниці місцевого самоврядування, діяльність яких визначається законом (ч. 2 ст.164) [3]. Як виникає з наведеного, місцеве самоврядування в Польщі, виконує значну частину публічних завдань від власного імені і несе за це особисту відповідальність.

Українське законодавство, зокрема, Конституція України і Закон України "Про місцеве самоврядування в Україні" визначають, що місцеве самоврядування є правом територіальної громади-жителів села чи добровільного об'єднання у сільську громаду жителів кількох сіл, селища та міста – самостійно вирішувати питання місцевого значення в межах Конституції і законів України (ст.2) [4].

Одразу можна побачити різницю у підході законодавця до становлення даного інституту. Польський законодавець встановлює інститут місцевого самоврядування в обов'язковому порядку, натомість вітчизняний законодавець, говорить про право, тобто, надає територіальній громаді можливість об'єднуватись.

Польські вчені, досліджуючи генезу місцевого самоврядування, звертають увагу, на головну роль законодавця у становленні місцевого самоврядування. Зокрема, Тадеуш Біго в передвоєнній публікації з 1928 року вказував на три основні функції законодавця щодо місцевого самоврядування: встановлююча (виникає на підставі права), регулююча, охоронна [5]. Тереза Рабска в публікації "Основні поняття організації адміністрації" трьома способами: пов'язує самоврядування з предметним правом, так: самовря-

дування як спільнота, встановлена законом; членство у самоврядуванні виникає на підставі закону; самоврядування як організована спільнота, визначена нормами права [6]. Збігнев Леоньскі, автор книги "Територіальне самоврядування в Республіці Польщі" підкреслює двояку роль закону у виникненні самоврядування: норми права гарантують визначеним спільнотам право до управління "своїми" справами; ці спільноти приймають обов'язкову участь у виконанні самоврядування, це практично означає, що членом самоврядування можна стати на підставі закону, а не добровільно на підставі вираження особистої волі [7]. У свою чергу, Богдан Дольніцкі, акцентує увагу, що самостійність територіального самоврядування визначається законом [8]. На думку Веслава Кіселя, автора статті "Законодавче походження територіального самоврядування": "Значення закону для територіального самоврядування є різноманітне. З одного боку, це охорона перед основними положенням, під чим розуміється адекватне законодавче закріплення, наслідком чого є судова охорона. В той же час, встановлення законом, означає скріплення принципом правопорядку, що знаходить своє вираження в наступному, всі дії органів державної влади повинні здійснюватись на підставі права" [9]. Зигмунт Невядомскі, підкреслює, що згідно зі ст. 16 Конституції Польщі, всі жителі одиниці основного територіального поділу становлять на підставі права, самоврядну спільноту. Таким чином, сформована, на підставі права, самоврядна спільнота являється публічно-правовим зв'язком осіб, які проживають на території певної адміністративно-територіальної одиниці [10].

Аналізуючи зміст норм Конституцій двох держав про місцеве самоврядування, необхідно звернути увагу, що законодавець Польщі передає виконання значної частини публічних завдань на користь територіальної громади гміни, яка становить перший рівень місцевого самоврядування, натомість законодавець України – передає до компетенції місцевої громади тільки вирішення питань місцевого значення.

Якщо звернутись до Європейської хартії місцевого самоврядування, яку, зокрема, Україна ратифікувала Законом від 15.07.1997 р., то в преамбулі зазначено: "...органи місцевого самоврядування є однією з головних підвалин будь-якого демократичного режиму, враховуючи, що право громадян на участь в управлінні державними справами є одним з демократичних принципів, які поділяються всіма державами-членами Ради Європи, переконані в тому, що це право найбільш безпосередньо може здійснюва-

тися саме на місцевому рівні, переконані в тому, що існування органів місцевого самоврядування, наділених реальними функціями, може забезпечити ефективно і близьке до громадянина управління, усвідомлюючи, що охорона і посилення місцевого самоврядування в різних країнах Європи є важливим внеском у розбудову Європи на принципах демократії і децентралізації влади, стверджуючи, що з цього випливає необхідність існування органів місцевого самоврядування, які мають створені на демократичній основі директивні органи і широку автономію щодо своїх функцій, шляхи і засоби здійснення цих функцій, а також ресурси, необхідні для їх виконання" [11].

У результаті адміністративної реформи, в Польщі запроваджено трьохрівневий адміністративно-територіальний поділ, на кожному з яких діє відповідний рівень місцевого самоврядування. На найнижчому рівні – базовою структурною одиницею є гміна, локальним рівнем самоврядування є повіт, до складу якого входить декілька гмін, на найвищому рівні – діє самоврядування воєводства.

Відповідно до Конституції України (ст.133), адміністративно-територіальний поділ України становить цілісну систему адміністративно-територіальних одиниць, яка складається з Автономної Республіки Крим (далі – АРК), областей, районів, міст, районів у містах, селищ і сіл. У науковій літературі адміністративно-територіальний устрій класифіковано за рівнями. Первинним рівнем адміністративно-територіального устрою визначено села, селища, міста районного значення, райони у містах. Середнім – сільські райони та міста обласного значення. Верхнім рівнем адміністративно-територіального устрою є АРК та області, міста Київ і Севастополь [12]. Тобто, між двома державами існує подібність адміністративно-територіального устрою. Однак, місцеве самоврядування в Польщі представлено на всіх трьох рівнях, а в Україні тільки на первинному рівні, на рівні району і області тільки частково, шляхом вибору відповідних рад.

Проаналізуємо законодавство Польщі, яке встановлює місцеве самоврядування на всіх трьох рівнях адміністративно-територіального поділу держави. Першим рівнем територіального самоврядування є гміна, що являє собою самоврядну спільноту, що утворюється громадянами, які проживають на визначеній території, що виконує публічні завдання від власного імені, є юридичною особою, самостійність якої підлягає юридичному захисту [13].

Закон "Про самоврядування гміни" від 08.03.1990 р. визначає, що жителі гміни утворюють спільноту місцевого самоврядування (ч.1 ст.1). До повноважень гміни належать усі публічні справи локального значення, які не віднесені, на підставі законів, до компетенції інших суб'єктів (ст.6). Наприклад, у гміні можна отримати паспорт, свідоцтво про народження, шлюб і смерть; ідентифікаційний код; зареєструвати місце проживання, господарську діяльність; отримати дозвіл на будівництво, перебудову і знесення будинку; приватизацію комунального майна; купівлю або оренду комунальної землі; можна звертатись про соціальну допомогу тощо. Крім власних завдань, на гміну може покладатися обов'язок виконання інших публічних завдань, що належать до сфери діяльності повітів і воєводств, а також питання підготовки і проведення загальнодержавних виборів і референдумів (ст. 8). Для виконання делегованих завдань, здійснюється відповідне фінансування гміни. Гміна діє на підставі статуту. Гміна може створювати допоміжні одиниці: солецтва, а також дільниці, мікрорайони. Допоміжною одиницею, може бути, розташоване на території гміни місто (ч.1 ст.5). Відповідно до ч.2 ст.5 допоміжну одиницю утворює рада гміни, шляхом прийняття ухвали, після проведення консультацій з мешканцями або за їх ініціативою [14].

Органами гміни є: рада гміни, вїйт (бургомістр, президент міста). Каденція ради гміни триває 4 роки від дня вибору (ст.16). До складу ради входять депутати, кількість яких залежить від кількості жителів гміни (ст.17). До повноважень ради гміни належать усі справи, що знаходяться в сфері діяльності гміни (ст.18). До виключної компетенції ради гміни належить: ухвалення статуту гміни; затвердження плану діяльності вїйта та прийняття звіту про його діяльність; прийняття бюджету, прийняття звіту про виконання бюджету тощо. Рада гміни контролює діяльність вїйта, у зв'язку з чим створює ревізійну комісію (ст.18а). До складу ревізійної комісії входять депутати від різних політичних сил. Рада гміни обирає зі свого складу голову і 1-3 заступників кваліфікованою більшістю голосів у присутності, щонайменше половини законодавчо встановленого складу ради, в таємному голосуванні (ст.19). Рада гміни працює сесійно (ст.20). Сесії скликаються по мірі необхідності, але не менше одного разу на квартал. Рада гміни може, створювати постійні або тимчасові комісії зі свого складу, встановлюючи предмет їх діяльності (ст.21). Внутрішню структуру і порядок діяльності органів встановлює статут гміни (ст.22). Депутат зобов'язаний служити спільноті

гміни. Він утримує постійний зв'язок з жителями та їх організаціями, а особливо приймає до розгляду пропозиції, що заявляються жителями гміни і представляє їх до розгляду органам гміни, однак, він не зв'язаний інструкціями виборців (ст.23). Депутат не може перебувати в трудових відносинах з органами гміни, депутатом якої являється, не може виконувати іншу роботу, в т.ч. здійснювати підприємницьку діяльність (ст.24). Мандат депутата гміни не можна поєднувати з мандатом депутата парламенту, виконанням функцій воєводи чи віцевоєводи, участю в органах іншої одиниці територіального самоврядування (ст.25). Виконавчим органом гміни є вїйт, який обирається і повноваження якого розпочинаються з дня початку каденції ради гміни. Якщо гміна є містом, то обирається бургомїстр, у випадку якщо кількість жителів міста, перевищує 100 000, виконавчим органом є президент міста (ст.26). Вїйт виконує такі функції: підготовка проектів рішень ради гміни; встановлення порядку виконання рішень; управління комунальним майном тощо (ст.30). Вїйт управляє поточними справами гміни і представляє її на зовні. Вїйт виконує завдання за допомогою органів гміни (ст.33). Законодавчим органом солецтва (сільська гміна) є сільське зібрання, а виконавчим – солтис. Виконувати свої обов'язки солтису допомагає рада. Солтис і рада обираються шляхом таємного голосування, безпосередньо, з числа необмеженої кількості кандидатів, зі складу постійних жителів солецтва, уповноважених до голосування (ст.36). У дільниці (мікрорайоні) законодавчим органом є рада, а виконавчим – правління, на чолі з головою (ст.37). Нагляд за діяльністю гмін здійснює Прем'єр-Міністр і воєвода, а за фінансовою діяльністю регіональна рахункова палата (ст.86) [14].

Отже, польський законодавець надав гміні, по відношенню до інших суб'єктів територіального самоврядування перевагу, встановивши, що гміна виконує всі публічні функції, за винятком, віднесених до компетенції інших органів. Іншим словом, публічні завдання реалізуються максимально наближено до громадян. Таке законодавче регулювання, збільшує можливість громадян брати участь в управлінні державою, що є основою функціонування демократичного і громадянського суспільства. Видається, що невеликі групи людей, здатні краще організуватися для задоволення своїх потреб, більш ефективно за-господарювати фінансовими ресурсами, а також здійснювати громадський контроль і вплив на обраних представників. Інформація про потреби чи проблеми громади, швидше доходить до

управлінських органів, що надає можливість більш швидкого реагування, шляхом прийняття відповідних рішень.

Другим середнім рівнем територіального самоврядування в Польщі є повіт, що являє собою локальну самоврядну спільноту, яка утворюється жителями визначеної території на підставі права. Повіт утворюється з гмін, що межують між собою, також зустрічаються міста на правах повіту (так звані міські повіти). Повіт має статус юридичної особи, його самостійність підлягає судовій охороні [13].

Закон Польщі "Про самоврядування повіту" від 05.06.1998 р. визначає, що жителі повіту утворюють локальну самоврядну спільноту (ст.1). Як бачимо, закон про самоврядування повіту, так само як і закон про самоврядування гміни, під самоврядуванням розуміє групу людей, об'єднаних певною територією. Повіт як і гміна наділяється статусом юридичної особи (ст.2). Повіт здійснює публічні завдання понадгмінного характеру, наприклад: приймає рішення про перетворення довічного користування у право власності; здійснює реєстрацію автомобілів; видає посвідчення водія; дозвіл на рибальство; займається справами зайнятості населення; тощо [15].

Органами повіту є рада і правління. Рада повіту є законодавчим і контролюючим органом. Рада повіту обирається на 4 роки, шляхом безпосередніх виборів (ст.9). До повноважень ради повіту належить (ст.12): ухвалення актів місцевого права, у т.ч. статуту повіту; призначення і звільнення правління; прийняття бюджету повіту; прийняття звіту про виконання бюджету; емісія облігацій; запозичення коштів тощо. Рада повіту обирає зі свого складу голову і одного або двох заступників тайним голосуванням (ст.14). Рада гміни працює сесійно, сесії скликаються головою ради по мірі необхідності, але не менше одного разу на квартал (ст.15). Рада повіту контролює діяльність правління повіту та структурних одиниць повіту, у зв'язку з чим створює ревізійну комісію (ст.16). До складу ревізійної комісії входять депутати від різних політичних сил. Депутат повіту виконує функції подібно до депутата гміни. Виконавчим органом повіту є правління, яке обирається радою повіту (ст.27). До складу правління входить староста, який його очолює, віцестароста та інші члени правління (ст.26). Правління повіту виконує такі завдання: підготовка проектів рішень ради повіту; виконання рішень ради; управління майном повіту; виконання бюджету повіту ін. (ст.32). Нагляд за діяльністю повіту, як і у випадку гміни, здійснює Прем'єр-Міністр і воєвода, а за

фінансовою діяльністю - регіональна рахункова палата (ст.76). Містам, в яких кількість жителів, станом на 31 грудня 1998 року, перевищувала 100 000, а також містам, які втратили статус воєводських, можуть надаватись права повіту, якщо міська рада не встановить інше (ст.91). Органами самоврядування, в містах на правах повіту, є рада міста і президент міста (ст.92) [15]. Місто на правах повіту є гміною, яка виконує завдання повіту на принципах визначених законом про самоврядування повіту.

Третім найвищим рівнем територіального самоврядування в Польщі є воєводство, яке одночасно являється регіональною самоврядною спільнотою, що утворюється жителями даного воєводства, а також найважливішою одиницею загального територіального поділу країни з метою виконання державної адміністрації [16].

Закон Польщі "Про самоврядування воєводства" від 05.06.1998 р. так само як і закон про самоврядування гміни і повіту, під самоврядуванням розуміє групу людей, об'єднаних певною територією. До сфери діяльності самоврядування воєводства належить виконання публічних завдань на рівні воєводства, за винятком тих, що передбачено законами на користь органів державної адміністрації (ст.2). Сфера дії самоврядування воєводства не порушує самостійності повіту і гміни (ст.4). Органи самоврядування воєводства, по відношенню до повіту і гміни, не являються органами нагляду чи контролю. Воєводство як повіт і гміна наділяється статусом юридичної особи (ст.6) [17]. До функцій воєводства на рівні самоврядування, належать питання розвитку регіону, також тут можна отримати закордонний паспорт; дозвіл на працевлаштування іноземців; вирішити питання пов'язані з громадянством тощо.

Органами самоврядування воєводства є сеймік і правління воєводства (ст.15). Сеймік є законодавчим і контролюючим органом воєводства (ст.16). Термін повноважень становить 4 роки. Повноваження сейміку є подібні до повноважень ради повіту (ст.18). Сеймік обирає зі свого складу голову і не більше трьох заступників кваліфікованою більшістю голосів, у присутності щонайменше половини законодавчо встановленого складу ради, в таємному голосуванні (ст.20). Сеймік працює сесійно, сесії скликаються головою ради по мірі необхідності, але не менше одного разу на квартал (ст.21). Сеймік може, зі свого складу, створювати постійні або тимчасові комісії, для виконання делегованих завдань (ст.28). Сеймік контролює діяльність правління та структурних одиниць воєводства, у зв'язку з чим створює ревізійну комісію (ст.30).

Виконавчим органом воєводства є правління, яке обирається сейміком воєводства (ст.32). До складу правління входить маршалок, який його очолює, віцемаршалки та інші члени правління (ст.31). Маршалок, віцемаршалки та інші члени правління можуть обиратися не зі складу сейміка (ст.32). Правління воєводства виконує наступні завдання: підготовка проектів рішень сейміку; виконання рішень сейміку; управління майном воєводства; підготовка і виконання бюджету воєводства ін. (ст.41) [17].

Якщо на рівні гміни і повіту діє тільки місцеве самоврядування, то на рівні воєводства зустрічаються дві структури влади – самоврядна і державна. Державна влада представлена воєводою, який стоїть на сторожі інтересів держави. До функцій воєводи належить нагляд за діяльністю органів самоврядування всіх трьох рівнів, дотримання ними національного законодавства і державної політики. Воєводу призначає Прем'єр-Міністр, у відставку він іде разом із закінченням повноважень уряду.

Таким чином, враховуючи досвід Польщі, при проведенні адміністративно-територіальної реформи в Україні, потрібно: по-перше, вказати на необхідність запровадження територіального самоврядування на усіх трьох рівнях територіального поділу: перший (базовий) - місто, село, селище; другий рівень - район, третій рівень – область; по-друге, передати функції державного управління на користь територіальних громад усіх трьох рівнів, це спричинить децентралізацію влади, що є невід'ємним атрибутом демократизації суспільства; по-третє, довіра громадян до виборних територіальних органів має бути значно більшою, аніж до призначених державних органів, також, при прийнятті рішень, збільшиться відповідальність виборних органів, яким територіальна громада може виразити недовіру.

Література

1. Конституція України Відомості Верховної Ради України від 28.06.1996 р. (ВВР), 1996, N 30, ст. 141.
2. Територіальний устрій та місцеве самоврядування Республіки Польща (1945 – 2000 рр.) : Автореф. дис... канд. юрид. наук: 12.00.01 / М.І. Марчук; Нац. ун-т внутр. справ. — Х., 2005. — 20 с. — укр.
3. *Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej* ogłoszono w Dz.U. 1997, Nr 78 poz. 483 ze zm.
4. Закон України «Про місцеве самоврядування в Україні» від 21.05.97 р. (ВВР), 1997, N 24, ст.170 зі зм.

5. *T. Bigo*: Związki publicznoprawne w świetle ustawodawstwa polskiego, Wydawnictwo Kasy im. Mianowskiego, Warszawa 1928, ss. 56-57.

6. *T. Rabska*: Podstawowe pojęcia organizacji administracji. [w:] System prawa administracyjnego, t. 1, Wydawnictwo Ossolineum, Wrocław 1977, ss. 350-342.

7. *Z. Leoński*: Samorząd terytorialny w RP. Warszawa 1999, s. 6.

8. *B. Dolnicki*: Samorząd terytorialny, Wydawnictwo Zakamycze, Kraków 2003, ss.26-29.

9. *W. Kisiel*: Ustawowa geneza samorządu terytorialnego, [w:] Prawo samorządu terytorialnego w Polsce, [red.] G. Półkowska – Nowak, Wydawnictwo LexisNexis, Warszawa 2005, s. 38.

10. *Samorząd terytorialny. Ustrój i gospodarka*, [red.] Z.Niewiadomski, Oficyna Wydawnicza Branta, Bydgoszcz-Warszawa 2001, s. 35.

11. *Європейська хартія місцевого самоврядування* від 15.10.1985 р.

12. *Конституційне право України*. // За редакцією В.Ф. Погорілка.- К. Наукова думка. – 1999.- С. 609-675.

13. *Spoleczność i polityka*. Podstawy nauk politycznych [red]. K.A. Wojtaszczyk i Jakubowski, Warszawa 2003, s. 920.

14. *Ustawa z dnia 8 marca 1990 samorządzie gminnym*, (Dz.U. z 1990 r. Nr 16, poz. 95).

15. *Ustawa z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym* (Dz.U. z 1998 r. Nr 91, poz. 578).

16. *Spoleczność i polityka*. Podstawy nauk politycznych [red]. K.A. Wojtaszczyk i Jakubowski, Warszawa 2003, s. 921.

17. *Ustawa z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa* (Dz.U. z 1998 r. Nr 91, poz. 576).

А.Й. Бучинская

Законодательные основания функционирования местного самоуправления в Польше и на Украине: сравнительный анализ.

В статье осуществлено сравнение законодательных оснований функционирования местного самоуправления в Польше и на Украине. Автор делает вывод о необходимости ввода территориального самоуправления в Украине на всех уровнях территориального раздела и закрепления института территориального самоуправления в обязательном порядке на законодательном уровне.

A.I. Buchynska

Legal basis for functioning of municipality in Poland and Ukraine: comparative analysis.

The article compares the legal basis for functioning of municipality in Poland and Ukraine. The author provides the result in the necessity to implement local governments in Ukraine in all levels of territorial municipalities and compulsory implementation on the legislation level of municipality institutions.